

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.633 van 19 december 2014
in de zaak A. 212.414/X-15.797.**

In zake : de DEPUTATIE VAN DE PROVINCIERAAD VAN
 VLAAMS-BRABANT
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Dany Socquet
 kantoor houdend te 3080 Tervuren
 Merenstraat 28
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. Victor VAN HAM
2. Marie WELLENS
3. Jacques LEDURE
4. Colette WELLENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pieter Jongbloet
kantoor houdend te 1000 Brussel
Jan Jacobsplein 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

Tussenkommende partij :

de CVBA COLIM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Yves Loix
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 7 mei 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. A/2014/0247 van 1 april 2014 van de vierde kamer van de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking van 23 mei 2014.

De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

De tussenkomende partij heeft een verzoekschrift tot tussenkomst ingediend. De tussenkomst is toegestaan bij beschikking van 28 augustus 2014 . De tussenkomende partij heeft een memorie ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 november 2014.

Staatsraad Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Dany Socquet, die verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Yannick Ballon, die *loco* advocaat Pieter Jongbloet verschijnt voor de verwerende partijen, en advocaat Nele Ansoms, die *loco* advocaat Yves Loix verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Het bestreden arrest verklaart het beroep van verweerders tot vernietiging van het besluit van 18 oktober 2012 van verzoekster gegrond, vernietigt dat laatste besluit, beveelt verzoekster een nieuwe beslissing te nemen binnen een termijn van drie maanden en legt de kosten van het beroep ten laste van verzoekster.

4. Met het voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (hierna: RvVb) bestreden besluit van 18 oktober 2012 verleent verzoekster aan de tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning “voor het slopen van een bestaand gebouw en het oprichten van een nieuw polyvalent handelsgebouw met bijhorende parking en groenaanleg”.

IV. Onderzoek van de cassatiemiddelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster voert de schending aan van artikel 4.3.1, § 1, 1°, a), van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (hierna: VCRO).

Verzoekster betoogt dat haar vernietigde besluit van 18 oktober 2012 “geenszins werd genomen in strijd met het voorschrift van artikel 4.3.1. § 1, 1°, a) VCRO” en dat de RvVb “niet kon vaststellen dat de aanvraag diende te worden geweigerd ingevolge de onverenigbaarheid met de geldende stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften”. Zij herneemt de toelichting in haar antwoordnota voor de RvVb en stelt dat zij “wel degelijk [is] uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en [...] die correct [heeft] beoordeeld en [...] op grond ervan in redelijkheid tot het besluit [is] kunnen komen dat de aanvraag overeenkomstig [de] bij de aanvraag gevoegde plannen kan worden vergund”. Zij licht verder toe dat zij in dergelijk geval optreedt als orgaan van

actief bestuur en, om te voldoen aan de haar opgelegde motiveringsverplichting, er niet toe gehouden is al de in beroep aangevoerde argumenten van de aanvrager of diens architect te beantwoorden, doch dat het volstaat dat zij in de beslissing duidelijk aangeeft om welke redenen zij is verantwoord. Hiertoe beschikt zij over een volheid van bevoegdheid. Zij houdt hierbij rekening niet alleen met het advies van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar en met de beroepsargumenten maar ook met de andere adviezen. Verzoekster wijst er ook op dat, met betrekking tot de toepasselijkheid van de algemene bouwverordening van de stad Leuven, in het vernietigde besluit overwogen wordt “dat in dit geval [...] voldoende maatregelen [worden] gehouden opdat het gebouw zich kan inpassen in haar omgeving. Zo wordt er voldoende afstand gehouden tot omliggende gebouwen en zorgt een groenbuffer voor de nodige visuele inkleding”. Hieruit blijkt volgens verzoekster “dat er wel degelijk een aftoetsing is gebeurd aan de voorschriften van de algemene bouwverordening van de stad Leuven en dat de RvVb dientengevolge niet vermocht te oordelen dat [de] verenigbaarheid van het project met de bepalingen van de verordening niet werden onderzocht. Immers waar artikel 4.3.1. §1, 1°, a) stelt dat een vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, kan intege[n]deel worden vastgesteld dat bedoelde aftoetsing wel degelijk op een deugdelijke en correcte manier is gebeurd”. Verder stipt verzoekster de motivering van het besluit van 8 juni 2012 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven aan, waaruit blijkt “dat de voorschriften en bepalingen van de Algemene Bouwverordening [van de stad] Leuven van toepassing zijn”, maar waarin “geen tegenstrijdigheden met deze verordening vastgesteld” worden. Nadien is verzoekster, na eigen onderzoek, tot dezelfde conclusie kunnen komen. Verzoekster benadrukt nog dat noch verweerders noch de RvVb in het bestreden arrest “ook maar enigszins aanvoeren dat de toegekende stedenbouwkundige vergunning [...] strijdig zou zijn met de Algemene Bouwverordening [van de stad] Leuven”. Verzoekster besluit dat de RvVb “dan ook niet tot de conclusie [kan] komen dat het besluit van 18 oktober 2012 van de deputatie werd genomen in strijd met het voorschrift van artikel 4.3.1. §1, 1°, a) VCRO en dat de aanvraag desgevallend diende te

worden geweigerd ingevolge de onverenigbaarheid met de geldende stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften”.

Beoordeling

6. Als administratieve cassatierechter mag de Raad van State niet in tweede instantie de feitelijke beoordeling van de RvVb overdoen maar mag hij enkel nagaan of het hem voorgelegde arrest overeenkomstig de wet is genomen. Luidens artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State treedt de afdeling bestuursrechtspraak in geval van cassatieberoep “niet in de beoordeling van de zaken zelf”. In zoverre het middel de beoordeling in feite van de gegevens van de zaak door de RvVb bekritiseert, is het middel onontvankelijk.

7. Artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, a), VCRO bepaalt dat een vergunning wordt geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken.

8. Het middel gaat terug op de beoordeling van het eerste middel van verweerders waarin zij de schending aanvoeren van de artikelen 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, a), en 4.7.23, § 1, VCRO omdat i) “in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt vermeld dat de vergunde constructie, door zijn schaal strijdig kan zijn met een aantal artikels uit de Algemene Bouwverordening van de Stad Leuven, waarmee impliciet doch zeker wordt aangegeven dat de Algemene Bouwverordening [...] op het vergunde project van toepassing is”, ii) “in het bestreden besluit verder wordt aangegeven dat er een afwijking kan gegeven worden op basis van de specifieke kenmerken van de site, het gebouw of het programma, bij grote projecten de noodzaak tot inpassing in de omgeving zich immers tot de randen beperkt, en in dit geval er voldoende maatregelen worden gehouden opdat het gebouw zich kan inpassen in de omgeving” en iii) “behoorlijke motivering vereist dat de deputatie duidelijk standpunt inneemt over het al dan niet strijdig zijn van de aanvraag met een van toepassing zijnde stedenbouwkundige verordening, om vervolgens na te gaan of er van deze

stedenbouwkundige voorschriften behoorlijk kan worden afgeweken, en vervolgens de vergunning te weigeren indien blijkt dat zulks niet het geval is, eerder dan, zoals het bestreden besluit doet, de mogelijkheid van zulke strijdigheid te signaleren, doch verder te stellen dat, indien er een strijdigheid bestaat, er hoe dan ook van kan worden afgeweken, wat in wezen neerkomt op [p] het naast zich neerleggen van de van toepassing zijnde stedenbouwkundige verordening”.

9. Het bestreden arrest overweegt ter beantwoording van dit middel wat volgt:

- “[h]et wordt niet betwist dat de ‘algemene bouwverordening van de stad Leuven’ van toepassing is op het aangevraagde” en uit artikel 0.2 van deze verordening “volgt dat de hierin bedoelde afwijking slechts kan verleend worden voor zover de aanvrager bij het aanvraagdossier een duidelijke omschrijving voegt van de afwijking en haar te verwachten impact en waaruit blijkt dat de afwijking leidt tot een verhoogde ruimtelijke kwaliteit door de kwaliteit van het project zelf en door zijn impact op de omgeving”;
- “de bestreden beslissing [overweegt] dat ‘door de schaal van het project’ de aanvraag in strijd kan zijn ‘met een aantal artikels uit de verordening’, maar dat er een afwijking kan gegeven worden op basis van de specifieke kenmerken van de site, het gebouw of het programma, dat bij grotere projecten de noodzaak tot inpassing in de omgeving zich immers ‘soms tot de randen’ beperkt en dat er in dit geval voldoende maatregelen worden ‘gehouden opdat het gebouw zich kan inpassen in de omgeving’”;
- “de aanvraag [bevat] geen omschrijving [...] van een afwijking in de zin van [...] de algemene bouwverordening” wat “niet [belet] dat een beoordeling van de aanvraag een onderzoek moet omvatten van het al dan niet verenigbaar zijn ervan met de stedenbouwkundige voorschriften van de algemene bouwverordening” en dat verzoekster wanneer zij “een afwijking zou vaststellen dient [...] te beoordelen of, mede rekening houdend met de bepalingen van de algemene bouwverordening, een afwijking kan worden toegestaan”;
- verzoekster kon “haar onderzoek niet [...] beperken tot de vaststelling dat het aangevraagd project door de schaal ervan strijdig kan zijn met een aantal artikels

uit de algemene bouwverordening, noch kon zij het gebrek aan een omschrijving van een afwijking in het aanvraagdossier aangrijpen om de verenigbaarheid van het project van de bepalingen van de verordening niet te onderzoeken”.

10. Door aldus te beslissen, heeft de RvVb niet vastgesteld “dat de aanvraag [...] diende te worden geweigerd ingevolge de onverenigbaarheid met de geldende stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften” en heeft de RvVb niet artikel 4.3.1, § 1, eerste lid, 1°, a), VCRO geschonden.

11. Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

12. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 4.7.21, § 1, 4.7.23 en 4.8.28, § 2, VCRO, het substitutiebeginsel en artikel 149 van de Grondwet.

Verzoekster betoogt dat het bestreden arrest ten onrechte de kosten van het beroep van de verweerders ten laste legt van verzoekster en niet van het Vlaamse Gewest zoals zij “uitdrukkelijk [had] gevorderd in de antwoordnota”. Verzoekster is immers “opgetreden als een door de [VCRO] met een opdracht van algemeen belang belaste overheid, zodat de kosten ten laste van het Vlaamse gewest hadden dienen te worden gebracht”.

Verzoekster betoogt verder dat “[h]et bestreden arrest dat [...] de kosten van het beroep ten laste van de verzoekende partij [...] legt zonder de wederantwoordnota te beantwoorden [...] zijn uitspraak niet met redenen [omkleedt]”.

Beoordeling

13. Het substitutiebeginsel is geen in artikel 14, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bedoelde wet, of een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

14. In zoverre de schending van de artikelen 4.7.21, § 1, en 4.7.23 VCRO wordt aangevoerd, is het middel bij gebrek aan een uiteenzetting op welke wijze deze decretale bepalingen worden geschonden door het bestreden arrest zoals vereist overeenkomstig artikel 3, § 2, 9°, van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’ onontvankelijk.

15. Artikel 4.8.28, § 2, VCRO bepaalt dat de RvVb in zijn uitspraak het geheel of een deel van de kosten ten laste van de partij legt die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

De tenlastelegging van de kosten is een rechtsgevolg van de uitspraak van de RvVb.

Het bestreden arrest, dat het beroep van verweerders gegrond verklaart, legt de kosten van het beroep ten laste van de in het ongelijk gestelde verzoekster.

In zoverre de schending wordt aangevoerd van artikel 4.8.28, § 2, VCRO is het middel niet gegrond.

16. Op grond van de in het vorige randnummer in de plaats getreden reden is de beslissing van de RvVb dat de kosten van het beroep van verweerders ten laste legt van de in het ongelijk gestelde verzoekster, naar recht verantwoord.

In zoverre het middel de schending aanvoert van artikel 149 Gw kan het niet tot cassatie leiden en is het, bij gebrek aan belang, niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

De tussenkomende partij wordt verwezen in de kosten van de tussenkomst, begroot op 150 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien december 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Johan Lust